

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 7647 van 22 februari 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Syrische nationaliteit, op 27 november 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CILINGER loco advocaat R. WISSING en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 januari 2006 het Rijk binnen en diende op 18 januari 2006 een asielaanvraag in. Op 9 november 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: “U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 januari 1971 in Aleppo. Uw religie is soefi-soennitisch. Uw vader is een handelaar in keukenattributen. In uw jeugd onderhield uw vader goede banden met de imam van de Al Adelieh-moskee in Aleppo, Sheikh Abdel Khader Issa. Na de opstand van de Moslimbroeders in 1982, zat uw vader zes maanden in de gevangenis. Sheikh Issa vluchtte naar Medina. Omdat hij een soefi was gaven de Saoedische autoriteiten hem naderhand de order het land te verlaten. Hij vestigde zich in Jordanië. Uw vader bleef contact houden met hem. Naderhand trad uw oudere broer Hassan in het huwelijk met zijn dochter. Na het vertrek van de Sheikh naar Jordanië was zijn zoon Mohammad Kher Issa in Medina blijven wonen. Op 19 september 1992 trad U in Aleppo in het huwelijk met diens dochter, Ayman Issa. In 1994 en 1996 werden twee zonen geboren. In 1993 overleed Sheikh Abdel Khader Issa in een ziekenhuis in Istanboel. Uw vader woonde zijn begrafenis daar bij. Uw echtgenote werd in deze jaren twee keer apart ondervraagd door de Amn ad-Dawla (Staatsveiligheid). Drie keer werd ook U samen met haar door deze dienst verhoord. De vragen handelden telkens over uw schoonfamilie. Omdat U een steeds grotere druk voelde van de veiligheidsdiensten verhuisde U in 1996 naar Medina. In Saoedi-Arabië werden nogmaals twee kinderen geboren. In Medina raakte U bevriend met een Syrische garagist, Yeman Abd'al Razak. Hij stelde U voor aan Abu El Hassan, een veiligheidsofficier van het Syrische consulaat in Djeddah. Die laatste vroeg U op een gegeven moment om informatie voor hem te verzamelen. In ruil zou U geld en bepaalde voordelen ontvangen. U weigerde en lichtte uw schoonvader in over het gebeurde. Op 3 augustus 2003 ging U met uw gezin op vakantie in Syrië. Aan de grens ontving U een brief waarin U werd gesommeerd U binnen de vijf dagen aan te bieden bij de Amn ad-Dawla in Aleppo. U bood zich op 6 augustus 2003 aan op hun kantoren en werd er twee dagen vastgehouden. U werd ondervraagd over uw verblijf in Saoedi-Arabië. Daarna werd U vrijgelaten. In de nacht van 16 augustus 2003 viel de Amn ad-Dawla binnen in het huis van uw ouders waar U logeerde. U werd meegevoerd naar hun kantoren en in een individuele cel opgesloten. U werd mishandeld en ondervraagd. U kreeg foto's te zien van mannen waarvan U wist dat ze tot de Moslimbroeders behoorden en in Saoedi-Arabië woonden. U moest informatie over hen verstrekken. Na twee en een halve maand werd U overgebracht naar Damascus. Ook daar werd U ondervraagd en mishandeld. Om de mishandelingen te doen stoppen gaf U toe lid te zijn van de Moslimbroederschap. In eerste instantie werd U in een individuele cel opgesloten maar na enige tijd overgeplaatst naar een collectieve cel. Begin september 2004 werd U weer overgebracht naar Aleppo. Daar deelde generaal Fawaz Shakar mee dat U binnen enkele dagen zou vrijgelaten worden. Op 15 september 2004 kwam U inderdaad vrij. Uw vader had 600.000 Syrische pond smeergeld betaald. Op 17 oktober 2004 bekam uw vader door het betalen van smeergeld een Syrisch paspoort voor U. Daarmee reisde U naar Saoedi-Arabië. Vermits U zo lang in Syrië gebleven was, weigerden de Saoedische autoriteiten uw verblijfsvergunning te verlengen. U verkreeg op 12 juni 2005 van het Belgische consulaat in Ryadh een Schengenvisum. U bent op 14 juni 2005 vanuit Jordanië naar België vertrokken. U hebt op 14 september 2005 in Brussel Nationaal een vlucht genomen naar Syrië. U stelt dat U daar enige dagen hebt geprobeerd om uw problemen te regelen. Op 17 september 2005 hebt U in Aleppo een vlucht van Air Syrië genomen naar Brussel Nationaal. Uw Schengenvisum verviel op 11 december 2005. U hebt op 18 januari 2006 in België asiel aangevraagd.”
3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept de schending in van *“de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*
3. Verzoeker stelt: *“Zoals blijkt uit het administratieve dossier werd verzoeker tijdens het gehoor voor tegenpartij bijgestaan door een tolk die zijn verklaringen enkel kon omzetten van het Arabisch naar het Frans en verliep het hele gehoor in het Frans. Nochtans is een dergelijk gehoor voor het Commissariaat-generaal een 'procedure' in de zin van artikel 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet en was in casu de conform §2 vastgestelde proceduretaal het Nederlands. Aangezien er geen beëdigde tolk aanwezig om de verklaringen om te zetten uit het Arabisch of uit het Frans naar deze wettelijk verplichtend opgelegde proceduretaal, heeft tegenpartij de bepaling van artikel 51/4, §3 van de Vreemdelingenwet geschonden. Deze schending houdt een substantiele onregelmatigheid in die door de Raad niet kan worden hersteld, zodat zij de bestreden beslissing dan ook conform artikel 39/2, §1, 2° dient te vernietigen.”*
1. Verzoeker meent dat artikel 51/4 § 3 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Verzoeker toont echter niet aan dat zijn verklaringen verkeerd werden weergegeven in de gehoorverslagen, dat er communicatiestoornissen waren en hij niet alles correct heeft kunnen verklaren. Verzoeker heeft de gehoorverslagen voor akkoord ondertekend. Artikel 51/4 § 3 houdt trouwens niet in dat de tolk die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal en dat er een beëdigd tolk naar het Nederlands dient te zijn. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de proceduretaal zoals bepaald in artikel 51/4 van de wet, nageleefd werd.
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Nopens de status van vluchteling.

4. De Commissaris-generaal steunt haar weigeringsbeslissing op een *“groot aantal anomalieën, tegenstrijdigheden en vaagheden”* in verzoekers opeenvolgende verklaringen *“die maken dat er aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht.”*

1. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

2. Verzoeker meent dat er een *“gedeelde bewijslast [bestaat] tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere onderzoeksplicht.”* Verzoeker verwijst in dit verband naar een nota van UNHCR (Office of the UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17) en een rapport van de Canadese Immigratie- en Vluchtelingencommissie over de rechtspraak hieromtrent. (Immigration and Refugee Board, Refugee Protection Unit, Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection, Canada, januari 2004, blz 11 en 23-26) en meent dat *“rekening houdend met het belang van deze richtlijnen omtrent het vaststellen van tegenstrijdigheden voor het bepalen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas, blijkt na toepassing ervan op de vele elementen in het administratieve en rechtsplegingsdossier duidelijk dat tegenpartij in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig en bedrieglijk zouden zijn.”*

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn onderzoeksplicht grondig heeft vervuld en dat hij tijdens de verhoren talrijke vragen heeft gesteld die verzoeker de mogelijkheid boden zijn activiteiten in Saoedi-Arabië en zijn beweerde moeilijkheden in Syrië aan te tonen. Na verzoekers verklaringen te hebben onderzocht wijst hij in de bestreden beslissing vooreerst op vaagheden en incoherenties in verzoekers verklaringen omtrent zijn beroepsbezigheid in Saoedi-Arabië en zijn contacten met de veiligheidsofficier El Hassam. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook zorgvuldig gehandeld door verzoeker grondig te horen op deze punten.

1. Verzoeker stelt in dit verband dat hij *“steeds [heeft] verklaard dat hij voor een agentschap werkte dat een cliënt was van een Saoedische importfirma van wagens uit Duitsland, waarvoor hij auto's ging afhalen tegen afgifte van een bon. Het is dan ook allesbehalve bevreemdend dat verzoeker slechts 'vage' verklaringen kon afleggen over de namen van de schepen die de wagens transporteerden, de Duitse havens waaruit ze vertrokken en de verzekeringsmaatschappij van de importfirma.(...) Wat de persoonlijke details over El Hassam betreft, hoeft het niet te verwonderen dat verzoeker hier slechts beperkte informatie over kan geven. Het was namelijk El Hassam die van hem zo veel mogelijk informatie probeerde los te krijgen, zodat het logisch is dat hij als veiligheidsofficier verzoeker niet inlichtte over*

persoonlijke details. Bovendien kan redelijkerwijs niet gesteld worden dat er een dermate groot semantisch verschil is tussen een ambassade en een consulaat, dat hieruit een onoverkomelijke discrepantie uit afgeleid zou kunnen worden.

4. Verzoekers bewering dat *“het hier een totaal irrelevant detail van zijn asielrelaas [betreft], waarvoor geen enkel objectieve reden te vinden is om er leugenachtige verklaringen over af te leggen”* kunnen verzoekers lacunes in de bewijsvoering niet toedekken. In casu is er geen reden voorhanden waarom verzoeker een vrij essentieel punt van zijn asielrelaas niet kan aantonen. Verzoeker legt wel zijn paspoort voor maar geen andere documenten over zijn verblijf en werkzaamheden in Saoedi-Arabië. Hij laat na zijn werkvergunning en werkcontracten neer te leggen die zijn professionele activiteiten kunnen aantonen en die bovendien aan de basis liggen van zijn verblijfsvergunning in Saoedi-Arabië. Verzoekers verklaringen dat hij naar de haven ging met een bon en dus de schepen niet kende is niet ernstig. Verzoekers activiteiten zijn afhankelijk van de aankomst van de transportschepen, van de staat waarin deze wagens zich bevinden en waarvoor desgevallend de verzekering moet aangesproken worden. Tenzij het schip binnengekomen is heeft verzoeker er geen belang bij *“met een bon”* de wagens af te halen bovendien is het voor elke diligente zakenman evident te weten hoe, wanneer en via wie zijn handelswaar wordt aangebracht. Verzoeker brengt noch documenten, noch voldoende gegevens aan die zijn beweerde beroepsactiviteiten aantonen. Dit hypothekeert dan ook tevens de waarachtigheid van zijn voorgehouden contacten met de veiligheidsofficier El Hassam en wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat de beweerde moeilijkheden van politieke aard zijn.
5. Verzoeker stelt dat hij ingehuwd was in een familie van Moslimbroeders waarover Yeman Abd'al Razak, Abu El Hassan en later de Syrische autoriteiten meer wensten te vernemen. De Commissaris-generaal stelt dat verzoekers kennis over de Moslimbroeders *“niet bijzonder groot”* is en zijn banden met de organisatie *“zeer indirect”* zijn.
1. Verzoeker stelt dienaangaande: *“De loutere vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over de Moslimbroeders niet bijzonder groot is en zijn banden met de organisatie indirect mist ook iedere relevantie in het kader van zijn asielrelatie. Verzoeker heeft namelijk nooit het tegendeel beweerd. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor voor tegenpartij dat hij de leider van de Syrische Moslimbroeders, Ali Sadr ad-Din al-Bayanuni, in Medina had ontmoet bij een huwelijksviering. Daaruit afleiden dat verzoeker zou beweerd hebben dat hij definitief in Medina woonde en er altijd gewoond had, vindt geen grond in het dossier en getuigt van de ontoelaatbare eenzijdige motivering van de bestreden beslissing door er enkel de elementen à charge in op te nemen en geen enkel argument à decharge. Dit blijkt ook uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing beroept en die aan het administratieve dossier toegevoegd is. De gedetailleerde en objectieve informatie over Sheik Abdel Khader Issa, de schoonvader van zijn broer komt namelijk exact overeen met verzoekers verklaringen: onder meer dat hij wel degelijk niet meer welkom was in het wahabitische Saoedi-Arabië wegens het feit dat hij het soefisme aanhing, dat hij probeerde naar Syrië terug te keren en uiteindelijk in Istanbul stierf en begraven werd. Deze informatie wordt echter in het geheel niet bij de beslissing betrokken. Wel vroeg het Commissariaat-generaal blijkbaar informatie op aan Cedoca over ene Sheikh Ali Murad en ene Sheikh Saad Murat. Deze namen vinden evenwel geen enkel grond in verzoekers verklaringen. Uit deze vaststelling kan dan ook enkel de onzorgvuldigheid afgeleid worden waarmee tegenpartij verzoekers asiels dossier behandelde. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat de*

identiteit en de burgerlijke stand van verzoeker niet in vraag wordt gesteld. Het is dan ook contradictoir en totaal onlogisch tezelfdertijd zijn band met de familiale Moslimbroeders te minimaliseren. Tegenpartij schendt hier niet enkel haar motiveringsplicht, maar eveneens haar onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht.

1. Uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker herhaaldelijk uitdrukkelijk werd gevraagd naar de woonplaats van Bayanuni en dat hij telkens antwoordde dat dit Medina was. Dat verzoeker enkel zou bedoeld hebben dat ze er elkaar ontmoetten op een huwelijksfeest vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier. Er kan de Syrische veiligheidsdiensten bezwaarlijk amateurisme verweten worden en voor zover verzoeker door hen werd aangesproken konden deze slechts tot dezelfde vaststellingen komen als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen namelijk dat verzoeker niet bekend is met de moslimbroeders, zich op zijn professionele activiteiten concentreert en zijn contact met de schoonfamilie van zijn broer hooguit bescheiden is, aangezien hij zelfs de woonplaats van Bayanuni niet kent.
2. Verder wijst de bestreden beslissing nog op tegenstrijdigheden omtrent zijn beweerde arrestaties, ondervragingen en detenties zowel in Aleppo als in Damascus. Verzoeker stipt aan dat *“tegenpartij [stelt] in de bestreden beslissing zelf [dat] zijn herinneringen daaromtrent vertroebeld kunnen zijn door de detentievoorwaarden en mishandelingen. Uit verzoekers verklaringen valt evenwel duidelijk en ontegensprekelijk een eenduidige lijn op te maken: hij werd pas voor het eerst ondervraagd na een lange periode van individuele opsluiting met mishandelingen in Aleppo en werd daarna intensiever ondervraagd en mishandeld. Na zijn overbrenging naar Damascus werd hij ook eerst in een individuele cel opgesloten en daarna in een collectieve cel met een erg fluctuerend aantal gevangenen. Zoals tegenpartij zelf oppert zijn de tegenstrijdigheden perfect logisch te verklaren door de mishandelingen en detentievoorwaarden waaronder verzoeker te leden kreeg en het volledig ontbreken van enige notie van tijd dat daarvan het gevolg was. Tegenpartij motiveert dan ook onafdoende waarom ze, ondanks die vaststelling, alsnog meent de waarachtigheid van verzoekers verklaringen te kunnen betwijfelen.”*
1. Uit de uitvoerige motivering in de bestreden beslissing blijkt dat de tegenstrijdigheden dermate talrijk en flagrant zijn dat zijn asielrelaas verzonnen voorkomt. De detenties worden door verzoeker niet aangetoond, noch aannemelijk gemaakt. De in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden kunnen dan ook bezwaarlijk worden toegedekt door een troebel geheugen omwille van de detentievoorwaarden. Bovendien is het redelijk te verwachten dat dergelijke gebeurtenissen, die afwijken van het alledaagse en een beslissende en ingrijpende invloed uitoefenen op verzoekers verdere leven, als het ware in het geheugen gegrift zijn en hij ze zich levendig kan herinneren.
3. De Commissaris-generaal stelt verder dat zijn verklaringen niet alleen tegenstrijdig zijn maar zelfs *“uiterst flagrant frauduleus”* aangezien hij tijdens het verhoor in de fase dringend beroep zijn eerdere verklaringen wijzigde, meer bepaald stelde hij dat hij reeds op 15 september 2004 was vrijgelaten en niet op 25 juli 2005 zoals hij tot dusver beweerde. Bovendien legde hij toen zijn paspoort neer waaruit bleek dat hij op 18 juli 2005 en 14 juni 2005 tussen verschillende landen in het Midden-Oosten gereisd had. Als verklaring hiervoor gaf hij *“heb dat gezegd omdat ik erg bang was om teruggestuurd te worden. Het is niet gebeurd zoals ik zei”* (gehoorverslag CGVS, 29/01/2007, p.27).

1. *Het verzoekschrift stelt: “Zoals tegenpartij in de bestreden beslissing terecht stelt, legt verzoeker uit eigen beweging zijn paspoort voor en geeft hij bij het gehoor in dringend beroep zonder reserves toe valse verklaringen te hebben afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de gebeurtenissen na zijn vrijlating in september 2004. Ten gevolge daarvan meent tegenpartij echter zijn asielaanvraag alsnog als bedrieglijk te kunnen bestempelen omwille van de onontkoombare tegenstrijdigheden die daardoor ontstaan tussen verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal. Het valt dan ook niet te begrijpen waarom tegenpartij het nuttig achtte zich nog tot tweemaal toe te vermoeien met lange gehoren van verzoeker over alle mogelijke details van zijn asielrelaas. In dergelijke situatie - na een eerlijke en spontane bekentenis van verzoeker dat hij voorheen valse verklaringen had afgelegd en de vaststelling dat zijn verklaringen van daarna geen contradicties meer bevatten - is het onredelijk verzoeker alsnog te confronteren met de totaal irreële suggestie dat hij alsnog niet-contradictoire verklaringen had kunnen afleggen tijdens de laatste twee verhoren. Dergelijke vaststelling holt dan ook de asielprocedure zelf en de plicht tot medewerking van de asielzoeker uit. De stelling dat verzoekers verklaringen 'systematisch' frauduleuze verklaringen aflegde vindt geen grond in het dossier en is dan ook ongemotiveerd.”*
2. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te grondig te werken. Aangezien verzoekers relaas na het neerleggen van zijn paspoort deels duidelijk gelogen en dus onmogelijk was heeft de CGVS verzoeker nogmaals een kans gegeven zijn relaas te doen. Het is dan ook niet ernstig de CGVS tezelfdertijd onzorgvuldigheid als een te grote zorgvuldigheid aan te wrijven.
4. Verzoeker verbleef reeds sinds 1996 in Saoedi-Arabië. Hij beweerde in Syrië vervolgd te worden en bovendien dat zijn verblijfssituatie in Saoedi-Arabië precair was geworden. De Commissaris-generaal verwijt verzoeker vage verklaringen af te leggen over dit precair verblijfsstatuut: *“U geeft daar geen eenduidig antwoord op, maar hebt het in vage termen over een zekere druk die van de Saoedische autoriteiten zou uitgaan op de Moslimbroeders, opdat ze het land zouden verlaten”* en wijst er verder op dat dit uitdrukkelijk wordt tegengesproken door de vaststelling dat hij over twee exit and re-entry visums beschikt.
1. Verzoeker meent duidelijk gesteld te hebben *“dat zijn statuut weldegelijk tijdelijk geregulariseerd was in Saoedi-Arabië en het pas na zijn vlucht naar België definitief onregelmatig werd. Hij riep dit argument, ter bewijs van zijn onmogelijke terugkeer naar Saoedi-Arabië, pas in bij het gehoor voor het Commissariaat-generaal, meer dan een jaar na zijn asielaanvraag en meer dan anderhalf jaar na zijn laatste vertrek uit Saoedi-Arabië. Dat het verkrijgen en verlengen van een verblijfstitel in Saoedi-Arabië uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk is, blijkt bovendien uit de objectieve informatie die tegenpartij zelf aan het administratieve dossier toevoegde, maar niet bij zijn overweging ter motivering van de bestreden beslissing betrok. Ook hier is het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”*
2. Verzoeker had dus wel een verblijfsstatus in Saoedi-Arabië en deze was niet vervallen bij zijn aankomst in België. Verzoeker legt geen documenten neer over de verblijfplaats van zijn kinderen en hun moeder. Verzoeker had desnoods een vaste verblijfplaats en heeft deze vrijwillig verlaten. Verzoekers problemen met Saoedi-Arabië hebben geen verband met de vluchtelingenconventie.

6. De Commissaris-generaal wijst terecht op de stempels in verzoekers paspoort, waaruit blijkt dat verzoeker *“ook na 2004 en 2005, jaren waarin de feiten zich voordeden, zonder probleem met legale verblijfsdocumenten op en neer te reizen tussen Syrië, Saoedi-Arabië en Europa”*. Verder bleek nog uit zijn paspoort dat hij ook contact had met de Syrische ambassade in Brussel. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze zijn voorgehouden vrees voor vervolging.
1. Verzoeker erkent dat hij *“de Syrische Ambassade in België [contacteerde], doch dit louter om een attest van burgerlijke stand dat zijn echtscheiding aantoonde te bekomen. Verzoeker begaf er zich naartoe op aanwijzen van de gemeente Antwerpen. Deze vaststelling is dan ook niet van aard de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging onderuit te halen. Wat tot slot de inreisstempel op de Nationale luchthaven te Brussel betreft, verklaarde verzoeker reeds voor tegenpartij dat dit enkel om een vergissing kan gaan. Hij kwam namelijk het land binnen op 22 juni 2005 en niet 2006, zoals uit de stempel zou moeten blijken. Vermoedelijk betreft het een zetfout of een onduidelijk geworden '5'. Verzoeker ontkent categoriek dat hij sinds zijn asielaanvraag het land zou hebben verlaten.”*
1. Dat de gemeente Antwerpen hem aanraadde de ambassade op te zoeken biedt geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat dit niet te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees voor het Syrische regime. De stempels in het paspoort tonen bovendien duidelijk aan dat verzoeker nog heen en weer reisde. Dat er een vergissing met de stempel zou gebeurd zijn is geen ernstig argument.
7. Tenslotte stelt het verzoekschrift: *“Tegenpartij schendt met de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur, die haar ervan dient te weerhouden doelbewust een interpretatie van de verklaringen van verzoeker te zoeken, waardoor zou blijken dat ze tegenstrijdig zijn met andere verklaringen, als ook een coherente, niet-contradictoire interpretatie mogelijk is. Diezelfde beginselen van behoorlijk bestuur verplichten haar eveneens rekening te houden met het geheel van afgelegde verklaringen en ander bewijsmateriaal, zonder elementen ervan geïsoleerd te bekijken en de elementen die de geloofwaardigheid van verzoeker ten goede komen te negeren. Tegenpartij diende alle elementen uit het dossier als een geheel te benaderen en ze te vergelijken met de algemeen gekende feiten, om op basis daarvan een oordeel te vellen over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Uit het administratieve dossier blijkt dat tegenpartij met de bestreden beslissing deze beginselen geschonden heeft. In voorliggend geval had tegenpartij op een redelijke en logische wijze en op basis van de elementen uit het administratieve dossier een interpretatie aan verzoekers verklaringen kunnen geven waardoor zij niet, of minder uitgesproken, tegenstrijdig zouden blijken met andere verklaringen. Het is echter uitermate onredelijk de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging integraal van slechts enkele elementen, in plaats van het gehele dossier. Het is bovendien een 'algemeen gekend feit' dat slachtoffers en getuigen van stresserende gebeurtenissen niet in staat zijn details erover waarheidsgetrouw weer te geven, aangezien hun gewaarwordingsproces totaal verschillend verloopt en een vertekend beeld weergeeft. Uit dergelijke vaststelling kan dan ook enkel afgeleid worden dat tegenpartij op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie over 'minor details' tegenstrijdigheden heeft pogen bloot te leggen in verzoekers verklaringen met als enige bedoeling zijn geloofwaardigheid te ondergraven. Verder getuigt het ook niet van behoorlijk bestuur dat tegenpartij in de bestreden beslissing eenzijdig focust op dergelijke, verklaarbare, tegenstrijdigheden, zonder dat zij blijkt ook maar enige aandacht gehad te hebben voor de omstandige gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de echte*

kern van zijn asielrelaas. Uit de gehoorverslagen blijkt evenmin waarom tegenpartij opvallend minder aandacht schonk aan enkele cruciale details van zijn relaas. Tegenpartij poogt echter in de bestreden beslissing ook verzoekers relaas als ongeloofwaardig 'in meer algemene zin' af te doen door enkele van die elementen ten onrechte als 'bevreemdend' of 'opvallend' te bestempelen. Noch los van het feit dat dergelijke kwalificaties geen juridische draagwijdte hebben om er op rechtmatige wijze iets over af te kunnen leiden over de geloofwaardigheid van verzoeker, vallen ze een voor een perfect logisch te verklaren, zodat ze, zelfs al vindt tegenpartij ze 'opvallend', alles behalve 'bevreemdend' of 'ongeloofwaardig' kunnen genoemd worden. In tegenstelling tot wat tegenpartij beweert, is verzoeker dan ook omtrent de meest cruciale elementen van zijn asielrelaas in het algemeen meer dan voldoende geloofwaardig, te meer daar zijn verklaringen daaromtrent ruimschoots bevestigd worden door algemeen gekende feiten.

1. Verzoekers verklaringen zijn vaag, tegenstrijdig tot zelfs frauduleus met betrekking tot essentiële aspecten van zijn asielrelaas. Verzoekster doet enkele theoretische beschouwingen zonder concreet aan te tonen aan welke cruciale details van verzoekers asielrelaas onvoldoende aandacht werd geschonken. Bovendien blijkt uit zijn documenten dat verzoeker na zijn beweerde problemen nog heen en weer is gereisd naar zijn land van herkomst en hiervoor alle administratieve steun heeft gekregen. Dat zijn verhaal in het algemeen als geloofwaardig zou voorkomen kan dan ook niet overtuigen. De Commissaris-generaal meent terecht *“Ingevolge alle voorgaande overwegingen moet uw asielaanvraag over de hele lijn als bedrieglijk worden beschouwd.”*
8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
9. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
 1. Volgens verzoeker *“blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot het concluderen dat verzoeker “niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende toepassingsvoorwaarden heeft. In casu wordt bijvoorbeeld niet betwist dat verzoeker familiale banden heeft met de Moslimbroeders en tegenpartij dient dan ook te motiveren waarom dit volgens haar bij een terugkeer naar Syrië geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf met zich mee kan brengen. Objectieve landenrapporten bevestigen immers dat de gevolgen die door de Syrische overheid gepercipieerde sympathisanten van de Moslimbroeders mogen vrezen, gelijkstaan met vervolgingsdaden, of minstens met een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, zoals bepaald in de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker verwijst in dit verband ook naar een rapport van het Britse Home office (Home Office, Border & Immigration Agency, Operational Guidance Note Syria, 19 juni 2007, biz. 10-11) en stelt *“Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de*

geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar Syrië vervolging te kunnen ondergaan door de Syrische autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden. Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden. Verzoeker heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan ze opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is. Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten. Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen gekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat hij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien. Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiele en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

2. Het volstaat niet te verwijzen naar algemene rapporten of reisadviezen om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Verzoeker toont geenszins aan in de negatieve aandacht te staan van zijn autoriteiten. Zijn verklaringen zijn over de hele lijn en in alle essentiële punten ongeloofwaardig en bedrieglijk. Hoe dan ook is verzoekers kennis over de Moslimbroeders “niet bijzonder groot” is en zijn banden met de organisatie zijn “zeer indirect”. Een reëel risico op ernstige schade als sympathisant van de moslimbroeders kan bijgevolg evenmin overtuigen.
3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
4. Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en acht door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.